

Beder du med forventning?

I en lille by sad der en flok troende venner samlet og talte om, hvad de skulle gøre for at få vækkelse.

De havde bedt så længe, men der skete ikke noget. Nu blev de enige om hver at vælge ét menneske at bede for.

En skulle så bede for sognefogeden, en anden for sognerådsformanden, en tredje for læreren og sådan delte de en del af byens mest indflydelsesrige mænd imellem sig.

Der sad en lille pige og hørte på det. Da nu alle de voksne havde taget hver sin, sagde hun, at hun også ville have en at bede for.

Hvem ville hun så have? Jo, Anders skomager kunne hun tænke sig. Nu var Anders en uforbederlig dranker, alles skræk, og de voksne blev lidt ængstelige ved det.

Tænk! Hvis Anders nu ikke blev omvendt! Hvor ville den lille så ikke kunne tage skade af det! Hele hendes bønsliv kunne lide under det. Men den lille gav sig ikke. Hun ville bede for Anders skomager.

Næste dag, da Anders gik hjem fra arbejde, fuld som sædvanlig, stod hun ved vejkrydset og så på ham.

”Hvad står du der og glor på”, spurgte Anders vredt. Jeg ville bare se, om du var blevet omvendt, sagde den lille. Men da blev Anders vred og bad hende skrubbe hjem – sådan noget kunne hun spare sig. Og fulgt af skomagerens værste eder og forbandelser pilede den lille hjem og bad på ny.

Men næste dag stod hun der igen. Og sådan fortsatte det i flere uger. Anders undgik hende det bedste, han kunne, men en dag brast det for ham. Han bad hende om hjælp. ”Jeg ved ikke, om det er dét, at du beder for mig”, sagde han, ”men jeg forstår, at det må blive anderledes med mig!”

Den aften, da de voksne var samlet for at bede, kom den lille pige ind – fulgt af Anders skomager.

”Her har jeg min”, sagde hun strålende, ”har I jeres med?”

Hvad var hemmeligheden? Den lille ventede noget!
Hun ventede, at Gud ville høre hende og omvende Anders skomager.

Du beder, men venter du noget? Du tigger Gud om et eller andet. Men er du stille? Venter du, at du får det, du beder om?

Det, der er umuligt for mennesker, er muligt for Gud!

1.Johs.5.14-15: ”Dette er den frimodighed, vi har overfor Ham, at dersom vi beder om noget efter Hans vilje, så hører Han os, og dersom vi ved, at Han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi, at vi har de ting, hvorom vi har bedt Ham.”

Biskob H.E.Wisløff 1962